

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Iosephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 3. De Sepulturâ Divi Iosephi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

suo confusus ergastulo, alarum expers suos patitur cancellos, sed ubi alæ erumpunt, morarum impatiens & captivitas, brevioris suo rostro vellicat claustrum, unde evolat, alitem ementitus: ita passus est quidem Divus Iosephus carceres importunos corporeæ compaginis, quæ diu compefecit animam ejus ne aliud transmigraret, sed pubescens ille amor in eum adolevit statum, ut Ioseph tandem spiritus amore incandescens quasi aliger evolarit.

XV. Vel si magis placet unicam illam avem, celebratum dico priscis Phœnicem considera. *Qui*, ut loquitur gravissimus Terullianus lib. de Resurrect. Carnis, & ipsum lubenter fœnerans renovat: natali sine decedens, atque succedens, iterum Phœnix ubi jam nemo: iterum ipse, qui non jam: alius, idem.

Hic in aromaticorum congerie lignorum positus, excipit Solis radios, & inde flammâ exortâ, alisque eventilatâ preciosam ipse sibi mortem facit: ita cum Divo Iosepho agitur, inter fidei, spei, fortitudinis, patientiæ, constantiæ, humilitatis, cæterarumque virtutum odores, compositâ mente, ignes concipit à charitate virtutum sole, seu etiam, si mavelis à presentiâ Filii sui ut Iustitiæ veri Solis adstantis, & à mortali ad immortalẽ vitam quæstuofo interitu reformatur.

XVI. Ita mortuus est Divus Iosephus. Mori forsân cuperes Christianè ut ille, ex amore Dei, sed hæc mors paucissimorum est: Mori saltem velles ob amorem, sed hæc mors non multorum est: At mori in Amore Divino maximè habituali potes quod omnium electorum est. Porrò ut hoc tibi contingat, ut inquam, moriæ morte electorum, vive ut electus, congruant tui mores tuæ professioni, tuæ actiones tuo nomini, qualis enim vita finis ita: Tandem ut in Amoris Divini brachiis moriæ, vive in devotione Sanctissimi Patris Iesu Iosephi.

CAPUT III.

De Sepulturâ Divi Iosephi.

OSTRA parùm interesse forte dixeris ubi jaceant corpora animæ & sensus expertia & perinde esse seu humi seu

seu sublime putrescant: hocque sensu aiebat Seneca epist. 92. *Neminem de supremo officio rogo, nullis reliquias meas commendo: ne quis insepultus esset rei um natura prospexit, quem servitæ projecit dies condet: diserte Maecenas ait. nec tumulum curo, sepeli natura relictos.* Sed hoc Ethnicum iuum sapit, idem sapient omnes qui de statu rerum humanarum post mortem incerti, de immortalitate animæ & corporum resurrectione aut nihil parum credunt.

Verùm sicut hæc extremitas quæ in defectu consistit, quæque incuriam sepulturæ corporum immortalis animæ quondam sedium, illi que aliquando reunendarum laudat fugienda est. Ita altera quæ in excessus est prorsus damnanda: quam etiam damnanã Sacra Scriptura 2. Paralip. cap. 16. vers. ult. dum ait Alæ Regis defuncti corpori unguenta meretricia, quæ erant pigmentariorum arte confecta fuisse affusa *ambitione nimia.*

Talis quoque fuit Neronis Imperatoris prodigalitas in funere Poppeæ amoribus simul & facinoribus suis parentantis, qui in ejus corpore condiendo plus incendit aromatis, quàm anno toto potest ferre Arabia. Talis Judæorum ævo Iosephi Judæi, quos ipse carpit, quod exequiarum & sepulturæ sumptus apud eos adeo exerevissent, ut plerumque corpora insepulta relinquerentur, eo quod hæredes ferendis expensis pares non essent.

Laudanda illorum modestia, qui sibi magnifica potuissent ponere sepulchra, humilitatis Christianæ memores, modesta elegerunt: Celebris est inter illos apud nos RATHERIUS ex Leodiensi Episcopo & Principe, ad privatam vitam devolutus mirâ fortunæ varietate, qui sepulturam quidem curavit, sed sepulchro suo id unum inscribi voluit,

Synopsis

voluit, *Conculcate pedes hominum sal infatuatum*. Ita Baronius ex Historiis Leodiensibus ad annum 954. apud Hispanos Ferdinandus Nonnius è primariâ Guſmannorum familiâ totam vitam cœlebs, qui moriens anno 1552. ne nomen quidem suum ſepulchro ſuo incidi voluit ſed hoc ſolum: *Maximum vitæ boni mors*. Ita quoq; innumeri alii, qui licet decenter, modèſtiſſimè tamen tumulari voluerunt: decenter propter fidem immortalitatis & ſpem Beatæ Reſurrecciónis, modèſtiſſimè verò propter virtutem humilitatis.

V. Medium ergo hoc tenendum, ut ſepultura non negligatur more timidorum, nec etiam nimium curetur more tumidorum. Hoc ſemper caverunt omnes omnium ſæculorum fideles, ut conſtat ex innumeris Scripturæ locis, & repetitis ab Abrahamo exemplis, qui Genef. cap. 23. Siclis 400. locum emit ſepeliendo Saræ uxoris ſuæ demortuæ corpulculo. Nominatim pro magno ab Iudeis habitum in terrâ promiſſâ, in ſepulchris Patrum, aut propè Sanctorum virorum corpora, ſua ſepeliri. Ideò Jacob Patriarcha in Ægypto mortuus, adjuravit filium ſuum Ioseph Pro Regem, ne in Ægypto cadaver ejus conderetur, ſed in terram Chanaan transferretur, Genef. cap. 47. cujus exemplum & ipſe Ioseph filius ejus poſtea imitatus eſt, Genef. cap. 50. Ideò Propheta Bethelicus apud oſſa alterius Prophetæ cadaver ſuum reponi voluit 3. Reg. cap. 13. Quare Machabæorum cap. 5. pro inſigni Dei ultione Jaſon Apoſtata, & refuga Legum dicitur patrio privatus ſepulchro.

VI. Mortuo igitur Sanctiſſimo Patre Jeſu Iosepho dum ejus anima in Lymbo Sanctorum Patrum recipitur, ibi expectatura cum reliquis Redemptionem à filio ſuo brevi ſiendam (de cujus approximatione boni novi nuncius eos certificavit & iustificavit) corpori conjugis & Patris exanguis ſepultura à Virgine Sponſâ & filio deligitur: Quæſtio eſt ibi illa ſepultura?

VII. Iſidorus, Iſolanus relatus à noſtro Gratiano lib. 3. vitæ Sancti Iosephi citat quandam hiftoriam Orientalem, ex quâ aſſerit D. Iosephum ſepultum apud Patrem ſuum Iacob, ob id fortè

quod moris eſſet apud Hæbræos, ut filii ſepelirentur, vel in, vel propè ſepulchrum Patrum ſuorum. Sed tunc potius ſepeliri debuiſſet apud Heli patrem ſuum legalem, eò quod, ut docuimus ſuprà, hic magis cenſebatur Pater ejus, quam ille qui eum genuerat: Secundò, quia hoc non ſolvit quæſtionem, dicendum enim erat ubi erat ſepulchrum Patris Divi Iosephi, ut ſciremus ubi fuerit ſepulchrum filii. Quare cum non ſatisfaciat Reſponſio Iſolani, aliam quæramus.

Communis eſt opinio eſſe in Valle Iofaphat. Sed Pater Bollandus ſive Papebrochius in actis 55. menſis Martii tomo 3. in Sancto Iosepho § 2. diſputat de modo quo in Valle Iofaphat ſepeliri potuit & ita reſolvit. Nec abeſt à verifimilitudine mortem Divi Iosephi ſic fuiſſe divinitus diſpoſitam, ut in illud incidere tempus anni, quo ſecundùm conſuetudinem diei feſti Hieroſolymam adoraturus aſcenderat cum uxore & filio, ut, quod Hæbræis maximè erat in votis, inferri poſſet majorum ſepulchris, ad quæ aliàs tenuis, imò nullius fortunæ homo, non fuiſſet facile ex Galilæâ poſt mortem advchendus: ſunus enim more vulgi parum operoſè curatum fuiſſe nobis perſuademus. Hæc ibi Bollandus.

Ego verò ex hoc probabilius eſſe exiſtimo Divum Iosephum, Mariam & Jeſum ſaltem aliquo tempore antequam inciperet ſe Jeſus manifeſtare mutaviſſe domicilium, & relictâ civitate Nazareth Jeruſalem veniſſe ut ibi habitaret, maximè verò poſt mortem vel exilium Archelai, cum ille ſolus fuerit in cauſâ, cur redeuntes ex Ægypto ibi ſedem non fixerint commodiorem ipsis futuram, maximè propter Religionis exercitium, & Templi frequentationem: tum etiam quia non videtur probabile, quod Jeſus è Galilæâ veniens derepente ſe manifeſtarit, maximè quod a tempore ſuæ manifeſtationis, non amplius fabrilem exercuerit, qui tamen ab Hieroſolymitis ur̄ à Galilæis pro fabro notus, Faber & Fabri filius nuncupatur.

Sed quidquid ſit de hæc controverſiâ, & ſive hoc quod dixit Bollandus volueris, ſive nobiſcum cenſueris, ſive etiam

etiam Nazareth mortuus inde cum aliqua expensâ advehi debuerit certum est sepulturam Divi Iosephi esse in Valle Iosaphat ut docent Beda & alii communiter.

XI. Sed iterum P. Bollandus cum sociis suis nec in ipsa Valle Iosaphat, inquit, fatis liquet de loco sepulturæ: nam ex Quaresmio Sancti Iosephi monumentum juxta scalas per quas ad Virginis sepulchrum descenditur, cum veneratione visitur ex opposito SS. Joachimi & Annæ in peculiari facello: & tamen Adamnanus ita loquitur: In Valle Iosaphat, non longè ab Ecclesiâ Sanctæ Mariæ, Turris Iosaphat monstratur, in qua ipsius Iosaphati sepulchrum cernitur, cui videlicet Turriculæ quædam lapidea domus ad dexteram coheret partem de rupe excisa, & separata Montis Oliveri, in qua intrinsicè ferramentis cavata duo monstrantur sepulchra sine aliquo ornatu, quorum unum illius Simeonis Justî est, qui infantulum Dominum IESUM in Templo ambabus manibus amplexus, de ipso prophetavit: alterum verò æquè justî Ioseph Sponsi Sanctæ Mariæ, & Domini Jesu nutritoris. Hęc Bollandus ex Adamnano.

XII. Sed hęc ingentem valde passi sunt Authores hallucinationem quam bene observavit Pater Bollandus, nam Kalendaria Coptica ad 20. Julii festum Divi Iosephi referunt, & in eo quidem quod est apud Seldenum libro de Synedriis Hebræorum, ad calcem additur Fabri Lignarii: & Isidorus Isolanus 4. part. cap. 9. scriptor ante annos 150. testatur Catholicos Orientis consuevisse eum diem ad nostri honorem Iosephi ingenti cum veneratione agere; quos secutæ sunt diu aliqua Ecclesiæ in Italiâ, de quibus Masinus in Bononiâ illustratâ. At verò omnes Martyrologi Latini post Adonem, Romanum etiam Martyrologium isto die, hoc est 20. Julii festum Iosephi Iusti qui in locum Iudæ proditoris unâ cum Matthiâ ad Apostolatam propositus fuit, recolunt: Iosephum autem Virginis Sponsum concorditer ponunt ad decimam nonam Martii. Quare dicendum, quod uti diem, sic & personam confuderunt Orientales illi, & qui eos sequuti sunt:

Proindeque Iosephum illum qui cum Simeone Sene in Domo Turriculæ Iosaphat adjacenti sepultus invenitur, esse Iosephum Iustum cum Matthiâ ad Apostolatam Iudæ Proditoris obtinendum propositum, nostri verò Iosephi Sepulchrum esse juxta Scalas per quas descenditur ad Virginis Deiparæ monumentum, ut aiebat apud P. Bollandum & Socios suos num. præcedenti Quaresmîus.

Confirmatur quia probabilius est XIII. Beatam Virginem dilectissimum suum Conjugem ibi sepeliri voluisse, ubi & ipsa postmodum sepeliri volebat, vel etiam ipsam ibi sepeliri voluisse ubi illum sepelierat, videlicet non longè à charissimis Parentibus suis Sanctis Joachimo & Annâ, ut quomodo in vitâ suâ dilexerant se, ita & in morte non essent separati: At ex omnibus Beata Virgo sepulta fuit in valle Iosaphat, non ad Turriculam Iosaphat, sed ad Scalas ubi adhuc hodie visitur Sepulchrum ejus, ibi ergo Divus quoque Iosephus ejus Sponsus sepultus.

Sed quid rationes quærimus ubi experientia rem probat. Visitur enim usque hodie ibidem non longè à sepulchro Beatæ Virginis, ac in eadem Ecclesiâ in Valle Iosaphat Sepulchrum hujus Sanctissimi Viri, attestante Venerabili Bedâ de Locis Sanctis tomo 6. Buchardo in Descript. Terræ Sanctæ primâ parte cap. 7. §. 45. quos citat P. Suarez tomo 2. in 3. part. D. Thomæ quæst. 37. art. 4. disp. 21. sect. 2. & Ribadeneira in Florib. Sanctor. 19 Martii in Sancto Iosepho. Idemque testatur R. P. Bartholomæus des Champs Leodiensis ex Ordin. PP. Min. Recollectorum nuper à peregrinatione ad sancta Loca reversus, in Itinerario suo Terræ Sanctæ Gallicè conscripto, cap. 17. sect. 4.

Ut porrò rem totam enucleemus XV. juvat eundem P. Bartholomæum des Champs audire. Vallis Iosaphat, inquit, aliis vallis Regia, aliis verò vallis Judicii quod in illâ ex Prophetis Joëlis & Ezechielis ultimum Judicium habendum credatur, non valde distat ab Jerusalem, fortè trecentis passibus, & ad illam descenditur ab Jerusalem per portam Sancti Stephani versus Septentrionem,

ita nuncupatam, quod per eam Sanctus Proto-Martyr transferit dum ductus est ut lapidaretur à Judæis. Sita est inter duos montes, Oliveri unum ad Orientem, & Moria alterum ad Occidentem, eamque mediam præterfluit torrens Cedron. In ipso vallis limine versus Jerusalem est Ecclesia à Sanctâ Helenâ constructa, nuncupata Ecclesia Sepulchri Beatæ Virginis, in quâ post decem passus ab introitu occurrit scala ex marmore albo quadraginta novem graduum habentium viginti pedes in longitudine, duos in latitudine, per quam scalam descendendo in ejus medio ad dextram versus Orientem, invenitur Oratorium seu Capella duobus Altaribus ornata, sub quibus servantur distinctè ossa Sanctorum Joachimi & Annæ Parentum Virginis Deiparæ: Paulò inferius ad levam versus Occidentem alia item Capella similis priori, nisi quod in eâ unicum tantum est Altare structum super Sepulchrum Sancti Iosephi Beatæ Virginis Sponsi dulcissimi: & inferius, in imo scalæ seu graduum crypta, sub cuius Araquæ est major istius Ecclesiæ est Sepulchrum Beatæ Virginis. Ita dictus Pater Bartholomæus des Champs sparsum per caput 17. dicti Itinerarii sui Gallicè conscripti.

XVI. Ibi ergo, ubi hodie adhuc visitur Sepulchrum Divi Iosephi, scilicet paulò post medium istius marmoreæ scalæ, & inter Sepulchra Sponsæ ejus infernè, & Sanctorum Joachimi Soceri & Annæ Socrus suæ supernè tumulatus est Divus Iosephus: sed à quo nisi à IESU dilecto Filio suo? Quis ita unquam honorificè? sed quis ita mirificè? hic enim corpus ejus Sanctissimum in loculum deponens, ei benedictionem suam impertitus est, à quo accepit ut integram & incorruptam permaneret prout de facto pertransit.

XVII. Sacratissimo interim huic Sepulchro quondam exuviarum hujus Sanctissimi Patriarchæ Reconditorio Epitaphium pono non valdè abimile ei quod Rachelis sepulchro. Huic Viri suus Jacob duodecim Tribuum Pater ex Hebræorum relatione superposuit Pyramidem à duodecim lapidibus propter Tribus illas duodecim in eâ

infixis conspicuam, licet enim ab hac non descenderet omnes, omnes tamen ut Matrem quia communis Parentis Conjugem honorabant. Ita nos quoque Divi Iosephi Sepulchro Epitaphium ponamus simile, Pyramidem dico, quæ figura eternitatis est, ad memoriam ejus hic eternam; Triangularem, quia ut omnium Patronus complectitur Hebræos, Græcos, Latinos, insculpto in angulis ejus, angulari lapide Christo ejus Filio, qui fecit utraq; sive tria unum: Esto enim ipse cum non genuerit, honorandus tamen ut ipsius Pater, quia ex Coniuge suâ genitus de tempore Coniugii sui.

CAPUT IV.

De Reliquiis Divi Iosephi.

ANCTORUM Reliquias Defunctorum sancta per orbem terrarum veneratur Ecclesia. Harum duo sunt genera,

Primum, sunt eorum corpora partive corporum, Ossa, Sanguis, Crines ipsi, ac Capillorum segmenta, cum ne illorum unum in terram cadere constet, nisi ex Patris Æterni voluntate. Alterum genus in illis rebus consistit quibus ipsi dum viverent usi sunt, vel quæ eorum contactu aliquid venerationis acceperunt, cuiusmodi sunt vestes, indusia, instrumenta suppliciorum Martyribus irrogatorum, Catena quibus constricti sunt, strophioia, sudaria corpori vel ossibus Sanctorum admota, flores tumulis aspersi, lapides vel etiam pulvis ipse de eorum sepulchris acceptus: nam ut ait Divus Gregorius Nyssenus orat. de Sancto Theodoro. *Pro munere pulvis accipitur.* De his postremis primò; postea de prioribus.

Reliquiarum Divi Iosephi hujus secundæ generis nonnullæ reperiuntur: Inter illas est Annulus quem dedit Beatæ Virgini Sponsæ suæ dum eam sibi desponsavit, cuius possessione fecit se Perusum Civitas Umbriae in Italia credit & servat religiosissimè ac cautissimè in summo Templo Sancto Laurentio